

Като чу тъзъ новина, Мурадъ II са незабави никакъ да вземе началството надъ османскитъ войски. Тутака си прѣнася войскитъ си на европейския брѣгъ съ геновски кораби, и ги уплоти срѣщу съюзницитъ. Тогазъ са рѣши да са обійтъ. Султанътъ бѣше накаралъ да въсправятъ прѣдъ шатъра му едно копѣе, на връхъ което са развѣваше сѣщия Сегединскы договоръ, тѣй смѣло нарушенъ. Първото сбиванье станъ ужасно за Османцитъ. Мурадъ самси заогледва назадъ и са тъкмѣше да бѣга когато единъ отъ най-дързостнитъ му войводи, Караджа, са впусна та са хванъ о юздытъ на коня му и смѣи да каже: "Ако бы че Султанътъ трѣба да загине, нека загине, но като върви все на прѣдъ и напада връзъ неприятелитъ!"

Въ тѣзъ минута царъ Владиславъ са промъкнъ прѣзъ Еничерскитъ редове и щѣше да удари Мурада, но ето той самси паднъ смъртно раненъ. Главата му носена на връхъ единъ колъ разнесе обезсърчанье и ужасъ въ войеката на кръсеноносцитъ. Хуняди съ Власитъ едвамъ можѣ живѣ да избѣгне прѣзъ Влашко. На зараньта Турцитъ ограбихъ становището на Христиснитъ и Султанътъ са завърнъ да живѣе пакъ въ уединение у Магнезія.

Туй бѣше за малко врѣме. Ужасно размирие избухнъ помежду Еничеритъ, които некажъ да наложътъ младому Мухамеду волята си, и растреперяхъ възнегодувалата столица. Повыканъ отъ заплашенныя си народъ, Мурадъ са завърнъ въ Одринъ до като сынъ му трѣгваше за Магнезія. Завръщаньето му бы тържественно, и той умири веднага размирената войска; Халилъ-паша, тогазъ великъ везиръ, бѣше пригодявалъ мѣдро за туй умиряванье. За да допълни тѣзъ работа той съвѣтва Султана за да заведе войската въ нѣкой дързеки и далеченъ походъ.

Императоръ Мануилъ бѣше раздѣлилъ остаткитъ отъ Византійската Държавъ помежду седмичата си синаво. Старыйтъ Иванъ владѣяше само Цариградъ и околноститъ му; други двама, Костантинъ, който бы послѣднийтъ византійскы царъ, и Тома притѣжавахъ Целопонезъ (Мора), Тиви